

MOJI MILÍ PŘÁTELÉ, OSLOVUJI VÁS TÍMTO POZDRAVEM JAKO VÁŠ BISKUP. ARCIBISKUP KAREL SI VAŠÍ PŘÍTOMNOSTI V ŽIVOTĚ CÍRKVE VÁŽIL. I JÁ MÁM K VÁM VELKOU ÚCTU. SVÝM KŘÍŽEM JSTE BLÍZKO JEŽÍŠOVU SRDCI. PROTO MÁTE PRIVILEGOVANÉ MÍSTO V JEHO MILOSRDNÉ LÁSCE.

KRISTUS SE S VELKOU POZORNOSTÍ A SOUCITEM SKLÁNĚL K NEMOCNÝM A TRPÍCÍM. TOTO GESTO NEBYLO JEN VYJÁDRĚNÍM POROZUMĚNÍ A SOUCITU. BYL TO PROJEV MIMOŘÁDNÉ PŘÍZNĚ JEHO DOBROTY. NAZNAČIL TAK, ŽE STÁŘÍ, NEMOC A BOLESTNÝ ÚDĚL UTRPENÍ POMÁHAJÍ BUDOVAT LEPŠÍ SVĚT. JE TO TAJEMSTVÍ, PROČ BŮH TOMU ČI ONOMU SVĚŘUJE KŘÍŽ NEMOCI. ALE I TOTO TAJEMSTVÍ KŘÍŽE JE NESENO JEHO STAROSTLIVOU LÁSKOU.

OTEC ARCIBISKUP VÁS, MILÍ NEMOCNÍ, PROVÁZEL SVÝM POŽEHNÁNÍM A MODLITBOU. V TOM CHCI POKRAČOVAT. SLUŽBA DIECÉZI JE KRÁSNA, ALE NÁROČNÁ. VYŽADUJE VELKOU DŮVĚRU V BOŽÍ PROZŘETELNOST. TU SI CHCI VYPROŠOVAT S VAŠÍ POMOCÍ.

ZE SRDCE VÁM ŽEHNÁ

Adventní zamyšlení

Vzchází veliká naděje vánoční, napsal básník a „petrkovský samotář“ Bohuslav Reynek, jehož umělecká tvorba je vyznáním silné víry ve vítězství Boží lásky přes osudové zvraty na jeho životní pouti. I my jsme poutníky do zaslíbené země a poznáváme stále víc, jak dalece jsme odkázáni na zářivou hvězdu víry, která nám ukazuje cestu. Obtíže putování jsou výkupní cenou, za níž nás čeká pravá budoucnost. *Nemáme zde trvalé místo*, čteme v Písmu, takže naše přítomnost se přes všechnu často skrytou krásu a bolest stává něčím předběžným, co je pouhou předehrou k naplnění naděje v život v Boží blízkosti. *Marnost nad marnost, všechno je marnost*, uzavírá starozákonní kniha *Kazatel*. Mnozí naši současníci se honí jen za marnostmi světa, jsou netrpěliví, neprožívají z přítomnosti pravou radost, jsou fanatiky plánů a programů a doslova otročí neuskutečnitelným plánům.

Naše adventní víra nám pomáhá, abychom nahlédli i za obzor všedních dnů a let, vstříc nekonečné budoucnosti, kterou Kristovým příchodem poodhalila Boží láska. V tom je síla oné veliké naděje vánoční, která je darem, jenž umožňuje vnitřně prožívat přítomnost s vědomím, že věčnost začíná už na této zemi. Tím se rozšiřuje prostor vnitřní svobody, která křesťanskou vírou poměřuje všechno, co plyne jako zdánlivě nekonečný proud dění a myšlenek a co se často tváří, jako by bylo jedinou skutečností. Adventní člověk se tím nedá oklamat, protože žije pro trvalou budoucnost zakotvenou v Bohu, a touto jistotou čerpanou z víry poměřuje všechno plynoucí dění.

Následování Krista Tomáše Kempenského nám radí, abychom začínali vždy znova, neboť celý život je jakýmsi adventem. Když něco končí, sám Bůh daruje možnost nového začátku a zároveň zve opustit mělčiny našeho myšlení a zajet na hlubinu víry, naděje a lásky. Vzpomeňme na Pánovu výzvu apoštola Petra, aby opustil mělké pobřeží a vydal se na hlubší vody: tam se svým lovem uspěje. Jak tedy máme začínat? Vezměme si příklad z Boha, který se při příchodu na svět stal dítětem. Proto Ježíšova velká myšlenka obsažená v evangeliu zní: *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde!* Radí nám oživit ve svém srdci tvář doufajícího dítěte, často v nás zasutou k nepoznání. Dítě obrací svůj pohled stále nahoru, aby vidělo, co se kolem něho děje.

I my máme své nitro otevřít Boží nekonečné přítomnosti a vnímat jeho hlas plný otcovské lásky a milosrdenství. Jedině on nás osvobodí od každé závislosti na minulosti a od obav z budoucnosti, ale pod podmínkou, že pozorně vnímáme jeho stálou přítomnost, ať je naše osobní situace jakkoliv nesnadná a málo přehledná. Nedejme se tím oklamat, vzpomeňme na zkušenost apoštola Pavla: *Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.*

I do našeho času chce vstoupit věčná láska se svou silou, aby provázela naši životní pout' . Vyděme jí v hlubinách svého srdce vstříc, aby prozářila i naše noci a dodala odvalu k další cestě. Ani betlémská událost nemá být jen poetickou vzpomínkou, ale vyznáním pevné víry, že Bůh vstoupil naplno do dramatu lidských dějin a přes všechnu bolest a povykování světa z něho neodchází, ale přináší pokoj každému, kdo v něho věří a svěří se mu do ochrany. Božské Slovo chce vstoupit i do našich srdcí, aby přineslo pokoj a plnost své lásky zcela ve smyslu Pánovy výzvy: *Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení!*

P. Miloslav Fiala OPraem.

Starost o vás, milí nemocní, patřila k nejprvnějším aktivitám arcibiskupa Otčenáška. Záleželo mu na tom, abyste věděli, že o vás váš biskup ví, že s vámi počítá a že jste oporou a předvojem jeho služby diecézi. Proto Dopis nemocným zůstal do konce života potřebou jeho otcovského srdce. Tak vzniklo mezi vámi a jeho biskupskou odpovědností pevné pouto přátelství a vzájemné důvěry.

Nemůžeme po několikaměsíční přestávce začít Dopis nemocným jinak než vzpomínkou na otce arcibiskupa. Otec Otčenášek byl charismatický člověk s mimořádným přístupem k církvi, člověku, světu, národu a diecézi. Byl výraznou osobností mj. i proto, že ze svého biskupského hesla „Láska Boží, trpělivost Kristova, čest lidu našeho“ udělal svůj celoživotní program. Tento bohatý program bychom mohli krátce vyjádřit: zbožnost, trpělivost a lidovost.

Láska Boží je ozvěnou na Boží přikázání „Miluj Boha celým srdcem, celou svou duší, celou svou silou“. Několikrát za den si tento požadavek připomínali v modlitbě starozákonní spravedlivci. V závěru rozhovoru s Nikodémem Ježíš řekl: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ A Kristova smrt na kříži je definitivním naplněním tohoto zákona lásky. „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.“ Láska Boha k člověku jde daleko za hranice našeho chápání a musí uchvátit každého, kdo se s ní setká.

Otec arcibiskup Karel vrůstal do přítomnosti Boha – Lásky od prvních okamžiků života. Křesťanské zázemí rodiny bylo první školou, v níž se s tajemstvím lásky Boha Otce setkával. Už od nejútlejšího věku se učil odpovídat na tento láskyplný vztah Boha k člověku. Tak se rodila v jeho životě ctnost zbožnosti. Byla jednoduchá, opravdová a nestrojená. Čemu věřil, to prostupovalo jeho myšlení, modlitby a celý rytmus života. Zbožnost se stala neoddelitelnou součástí jeho existence vůbec. Motivovala všechny životní aktivity a posilovala ho v náročných chvílích, které v různých obdobích prožíval. Nezapomenu na první setkání s arcibiskupem Karlem. Bylo to v litoměřickém semináři. Přijel mezi bohoslovce tak trochu inkognito, jako trmický farář. Zahlédl jsem ho, jak se o samotě procházel zahradou a modlil se. Asi někdo z bohoslovců potřeboval radu, pomoc, útěšné slovo. To vše vyžadovalo pozornost modlitby. Každý den, každé jednání, každá cesta, kterou podnikal, každý telefonát, to všechno bylo provázeno jeho zbožností.

Při návštěvě domu sv. Josefa v Poličce posvětil otec arcibiskup malou truhlářskou dílnu. Jako památku na tento den si vzal do kapsy odštěpek dřeva. Možná, že si toho ani nikdo nevšiml.

Druhý den jsem toto malé dřívko našel na oltáři v jeho biskupské kapli. Tam se občas na místě, kde sloužil mši svatou, objevil i leckterý důležitý dopis. Nemohl přece chtít, aby se jeho život jen tak rozplynul v aktivitách a starostech bez vztahu k Bohu.

Když po uplynutí 75. roku života podle církevního práva byl povinen požádat Svatého otce o uvolnění ze služby diecézního biskupa, papež mu jeho působení v královéhradecké diecézi prodloužil. Když jsem pana arcibiskupa ale jedno odpoledne zahlédl chodit po dvoře biskupství s panem nunciem, poznal jsem, že se něco děje. Večer při modlitbě v kapli – byl jsem tam potmě – se mi zdálo, že na klekátku před svatostánkem něco leží. Rozsvítil jsem a tam bylo solideo – fialová biskupská čepička. Nikdy tomu tak nebylo. Ráno mi říkal, že brzo přijde nový biskup. Fialová čepička na klekátku v kapli byla projevem jeho důvěry, že vše je v rukou Boží lásky.

Poslední měsíce a týdny života sbíral každý den zbytek svých sil, aby mohl, tak jak to dělal celý život, pravidelně sloužit mši svatou. Ta byla v jeho utrpení a nemoci vrcholem i pramenem jeho zbožnosti.

Trpělivost Kristova. Setkáváme se s ní na stránkách evangelia v různých událostech. Se samozřejmostí reagoval Pán Ježíš na radikalitu apoštolů, kteří mu chtěli vnutit své postoje při setkání s dětmi. I v podobenství o koukolu a pšenici vybízí Ježíš k větší trpělivosti než jen k té lidské. Arcibiskup Otčenášek se ctností trpělivosti učil celý život. Osvědčil se v ní a v ní také našel i útěchu. A nejen lidskou.

Když začal s přípravou na kněžství v Římě v roce 1939, začínala druhá světová válka. Jak to bude dál? Co nás čeká? Jakou budoucnost má Evropa? Takové myšlenky provázely dny jeho teologických studií v zahraničí. Trpělivost Kristova byla jedinou posilou a motivací pokračovat dál v přípravě jeho budoucího povolání, i když vše bylo nejisté. Sotva se jako novokněz v roce 1945 vrátil domů, opojení ze svobody po světovém konfliktu netrvalo dlouho. Po třech letech pastorače přišel únor 1948 a na horizontu zemí východního bloku se začalo politicky, společensky i nábožensky stmívat. Po tajném biskupském svěcení v roce 1950 začal místo služby s mitrou na hlavě odpočítávat 13 let kriminálu prožívaného se všemi průvodními jevy ateizace národa. „Čekal jsem, že mě zabijí“, říkával otec Karel, „ale nepřestal jsem doufat, že tato mašinérie bezpráví a zla jednou skončí.“ „Per crucem ad lucem – křížem ke světlu“. To otce Otčenáška posilovalo někdy ve velkých hořkostech života. A ctnost trpělivosti potřeboval i po návratu z vězení, když pracoval dva roky v opočenské mlékárně a musel si zvykat na prostředí náročné práce svých krajanů. To mu ale umožňovalo víc vidět běh života obyčejných lidí. V roce 1964 mu, jak říkával, „pan stát“ blahosklonně dovolil, aby byl aspoň farářem v Trmicích. I krátké intermezzo svobody v době tzv. pražského jara, kdy nedostal státní souhlas k výkonu biskupské služby, potřeboval velkou dávku trpělivosti. Byla to další příležitost k čekání na hodinu Boží spravedlnosti. Působil také pět let jako farář v Plotištích a to byla pro něj rovněž škola trpělivosti. Teprve v roce 1989, kdy ho svatý otec 21. prosince jmenoval v 70 letech života královéhradeckým biskupem, skončila etapa jeho bolestného čekání. Jakými zvláštními cestami vede Bůh člověka k prosazení svých plánů...

I první kroky po intronizační slávě v lednu 1990 vyžadovaly velkou dávku trpělivosti. Nedal se hned znormalizovat život církve po čtyřicetileté násilné ateizaci národa. Muselo se se vším začínat a pokračovat ve skromnosti. Také závěr života se všemi jeho náročnostmi vyžadoval svatou trpělivost. Tu potřeboval, než se dočkal jmenování nového biskupa. Denně s vypětím všech sil v přímlováních při mši svaté, kterou jsme s ním koncebrovali v jeho bytě, chvějícím se hlasem prosil, abychom už konečně znali jméno nového biskupa. Dočkal se. To byl předposlední dar jeho trpělivého čekání provázeného modlitbou. Poslední odpověď Boží strany na trpělivost pana arcibiskupa byl jeho tichý odchod z pozemské pouti do věčného putování před Boží tváří.

Čest lidu našeho – lidovost. I tento postoj byl niterně spjat s jeho vnímáním tajemství života. Láska k zdravým tradicím je projev zralosti ducha a vyjádřením úcty k předkům. Zároveň také lidovost člověka vychovává k moudré aktivitě srdce, která je potřebná pro přítomnost i budoucnost. Katolická víra je založena na dvou pilířích: Písmu svatém a tradici. Té dal otec Otčenášek ve svém životě velký prostor.

Ke koloritu jeho zbožnosti a života v trpělivosti patřily obrázky. Ty při žádné příležitosti nesměly chybět. Ať to byla pouť, primice, svatba či pohřeb. „Člověk si z každé události církve musí kromě duchovního užítku přinést i nějakou památku,“ říkával. Někdy se mě i během obřadu zeptal: „Máš obrázky?“ A když nebyly, muselo se pro ně.

K lidovosti a tradicím v jeho životě patřilo i udržování dobrých a požehnaných zvyklostí. Věnečky v čas Božího Těla, lipové větvičky na svatodušní svátky atd. Udržování požehnaných tradic, to je dobrý a osvědčený způsob, jak se snadněji a s větší rychlostí dostat k harmonii vztahu k Bohu, člověku i k sobě.

Když se připravoval pohřeb otce arcibiskupa, pan biskup Jan si přál, abychom zapečetili jeho rakev. S biskupem Josefem a panem kancléřem jsme to chtěli provést. Vzali jsme s sebou do márnice pečeti s voskem. Nepodařilo se nám ale udělat vše tak, jak jsme to zamýšleli. Pečetidlo se pokazilo a my jsme odjeli téměř s nepořízenou. Je v tom určitá symbolika, že dílo otce arcibiskupa s jeho myšlenkami, s jeho svatodušním spřátelováním, s jeho láskou k Bohu i k člověku, vlasti i diecézi nemůžeme zapečetit tak, že by přestalo hovořit. Přijímáme celý jeho život jako odkaz i jako dobrý program pro další cesty života naší diecéze i východočeského regionu.

Mons. Josef Socha

Požádal jsem několik známých osobností o jejich vzpomínku na otce arcibiskupa. Příkládám tato svědectví, která nám Mons. Karla Otčenáška přibližují v jeho autenticitě a v jeho lásce k Bohu i k člověku.

JS

Na pana arcibiskupa Karla Otčenáška vzpomínám s vděčností a úctou. Znali jsme se od roku 1990, kdy se pan arcibiskup navrátil po mnohaletém vyhnanství do své diecéze. Byl jsem lékařem – chirurgem pana arcibiskupa. Pan arcibiskup byl pro mne příkladným Kristovým knězem, biskupem, nástupcem svatých apoštolů. Každé setkání s ním znamenalo pro mne obohacení. Kristovo pověření pečovat o svěřené stádce vykonával pan arcibiskup s největší odpovědností nejen po revoluci, ale i v dobách totality, kdy byl násilně izolován ve vnitřním exilu mimo svoji diecézi. Modlil se za ni a v mlékárně, kde pracoval jako dělník, žehnal zásilkám sušeného mléka určeného pro děti. Jeho láska ke Kristu, Panně Marii, vlasti a ke všem lidem bez rozdílu byla příkladná. Byl rozhodnut činit vše pro to, aby nemohlo docházet ke vzniku opětných deformací vztahů mezi lidmi. Nepochybně odtud pramenila jeho idea vzájemného univerzálního sbratřování všech lidí dobré vůle, a to jak horizontálně mezi sebou, tak i vertikálně vzhledem k Bohu.

Pan arcibiskup Otčenášek byl výjimečnou charismatickou křesťanskou osobností prostoupenou nejčistším hlubokým humanismem a prozářenou světlem Milosti shůry.

Prof. MUDr. Zbyněk Vobořil, DrSc.

bývalý přednosta chirurgické kliniky v Hradci Králové

Vzpomínám na své první setkání s p. biskupem Otčenáškem. Bylo to začátkem 60. let. Jednoho večera jsem se vracela domů. Před vrátky stál menší pán středních let v šustáku a rádiovce a drobná paní nemoderně oblečená. Přijeli ve starém trabantu. Myslela jsem, že jsou to tatínkovi pacienti, byl totiž lékař. Teprve po jejich odchodu mi tatínek prozradil, že to byl otec biskup Karel a sestra Loreta. Při dalších návštěvách se tatínek zavřel s p. biskupem v pracovně a s. Loreta vyučovala mé dva malé synky náboženství.

Další setkání, které mi utkvělo v paměti, se uskutečnilo v lednu 1990 při intronizaci p. biskupa Otčenáška. Stáli jsme spolu s manželem a syny 3 hodiny v mrazu, abychom byli přítomni tomu zázraku, že Hradec má po více než 30 letech opět svého biskupa. Tehdy jsem ovšem otce biskupa Karla viděla jen na dálku.

Ke třetímu významnému setkání došlo v lednu 1992, když mého manžela a mne otec biskup Karel vyzval, abychom se spolu s ním a dalšími nadšenci účastnili ustavení Biskupského gymnázia Bohuslava Balbína. Od té doby jsem se s ním pravidelně setkávala až do jeho smrti.

Naposledy jsem otce arcibiskupa Karla navštívila v předposledním květnovém týdnu.

Asi tři roky jsme se s mým nejstarším vnukem účastnili pravidelných soukromých bohoslužeb v kapli biskupství v pátek odpoledne. Poslední mši sv. sloužil otec arcibiskup ve svém bytě. Když jsme odcházeli, požehnal mi a dlouze se na mne zadíval. Cítila jsem, že se se mnou loučí. A to jsem ho viděla naposled.

Otec arcibiskup Karel byl výjimečná osobnost. Velmi jsem si ho vážila pro jeho vzácné vlastnosti, čestnost, statečnost, pevnost ve víře za všech okolností, dobrotu srdce, skromnost, pokoru, schopnost odpouštět dokonce i těm, kteří mu nejvíce ublížili.

Ing. Marie Bláhová

bývalá zástupkyně ředitele biskupského gymnázia v Hradci Králové

Vzpomínání, či vyznání...

Život, povolání i režim mně nedaly možnost najít cestu i vztah k církvi, natož k jejím představitelům. Na druhé straně jsem při každé cestě doma i v zahraničí vždy vyhledával církevní stavby, obdivoval jejich architekturu, vznešenost, nenapodobitelnou atmosféru v jejich zdech. Ale něco chybělo – kontakt. Já ho ze svého přesvědčení nevyhledával.

Vše se změnilo okamžikem.

Z titulu funkce jsem musel počátkem devadesátých let spolupracovat s představiteli všech složek ve městě, tedy i s nově se budující královéhradeckou diecézí, v jejímž čele již stál otec Karel. Při prvním přijetí jsem nevěděl, co mě čeká, byl jsem nervózní, nevěděl jsem, jaký protokol zachovávat atd. Ale jak to bylo snadné.

Přijal mne k jednání Člověk. Také v uniformě, také ve státní službě. Ale do místnosti s ním vstoupilo slunce, byl plný laskavosti, ochoty, vstřícnosti. Tento okamžik, myslím si, pozměnil můj život.

Nastala překrásná spolupráce mezi armádou a církví na území města. Velmi rád jsem otce Karla navštěvoval a naslouchal mu. Musím se přiznat, že jsem si důvody schůzek někdy i vymýšlel, jen abych mohl naslouchat jeho slovům. Nikdy neodmítl a myslím si, že se mezi námi vytvořilo i jakési přátelství.

Otec Karel samozřejmě žil v hranicích desatera přikázání, nikdy mně nevnucoval postoj či názor, ale naopak plně respektoval mé založení. Ale přesto jsem si jedno přikázání díky osobě pana arcibiskupa nechal vtesat do srdce, protože on byl toho příkladem – „Miluj svého bližního jako sebe samého...“

Mám na stole otcovy „Kamínky“. Co kamínek, to vzpomínka.

První – pouť v Libici, odhalení sousoší věrozvěstů a díky otci Karlovi myslím poprvé vůbec zakomponování vojenské kapely v uniformách do procesí.

Druhá – díky umění diplomacie a osobnímu přátelství návštěva Svatého Otce v Hradci Králové a zapojení i armády při zabezpečování tohoto svátku.

Třetí – posezení s ním a rozjímání v adventním čase a založení tradice vánočních koncertů armádního tělesa v chrámu Páně.

Otec Karel byl nádherný Člověk právě svým člověčenstvím. I když byl nemocen, stále jen rozdával lásku, šířil pohodu, pokoru, skromnost. Jako představitel armády musím napsat, že měl rád i armádu – a ta milovala jeho.

*Plk. v.v. Ing. František Sotona
velitel VLA v Hradci Králové*

Vážený přítelé, dovoluji Vám seznámit s některými aktivitami našeho pana biskupa Jana. Začíná svou službu diecézi a seznamuje se s ní způsobem, který mu nejen ukládá kodex církevního práva, ale který mu velí jeho srdce.

V měsíci září odjel na pozvání Svatého otce do Říma. Víc jak týden tam strávil uprostřed společenství spolubratří biskupů svěcených v tomto roce. Svatý otec chtěl svým novým spolupracovníkům v biskupské službě prokázat svou přízeň a povzbudit je na začátku jejich pastýřské služby k větší odpovědnosti, k větší radosti a k tomu, aby svou službu diecézi přijímali v duchu živé víry. Bylo tam víc jak 100 biskupů a otec Jan měl možnost sdílet s nimi svou starost i radost spojenou s pastoračními aktivitami ve své diecézi. Zároveň to bylo setkání, při kterém mnozí navázali přátelství, z něhož může vzejít mnoho nového pro jeho biskupskou službu.

Pan biskup také začal s návštěvami farností, kterým říkáme vizitace. Je to příležitost poznávat farnosti diecéze, náboženský život v nich, podívat se, jak žijí kněží, jaké mají radosti, starosti, co od svého biskupa očekávají a co od něj žádají. Setkal se tak s věřícími v Ledči nad Sázavou, Městci Králové, Železnici a Sezemicích.

Svátost biřmování uděloval pan biskup Jan ve farnostech Chrudim, Ústí nad Orlicí, Letohrad, Červený Kostelec a Ledec nad Sázavou. V Hradci Králové – Pouchově posvětil nový zvon a na mariánském poutním místě v Sopotech u Chotěboře požehnal opravené varhany.

Za zmínku stojí i setkání diecézního biskupa asi se čtyřiceti mladými z tzv. fóra mládeže. Bylo to několikadenní motivační setkání mladých nad tématem svátost biřmování. Ranní mši svatou v sobotu celebroid generální vikář Mons. Josef Socha a večer společně s mladými zasedli u kulatého stolu pan biskup Jan Vokál, Mons. Josef Socha a ICLic. Karel Moravec.

Mladí měli možnost zeptat se svého biskupa na to, co je zajímá. Potěšující bylo, že se dost dlouho debatovalo na téma povolání k duchovnímu stavu i k manželství. Biskup Jan se mohl ubezpečit, že mladí mají problematiku kněžství a manželství hluboko vepsanou ve svém srdci a o obou povoláních odpovědně přemýšlejí.

JS

Drazí přátelé, je Advent, doba touhy, doba čekání, doba, kterou nás provází ta, jejíž život byl celý vlastně jediným adventem – čekáním, Maria... Prostá dívčinka z Nazareta, která byla nepochybně taková, jako všechny ostatní dívky jejího věku. V Božích očích však vypadala docela jinak, protože On

sám si ji už od věčnosti připravoval, vychovával. A ona s ním také vždycky s radostí spolupracovala. Zahleďme se trochu do jejího Adventu, abychom si ji přiblížili...

Podle tradice byla dítětem starých manželů, kteří ji brzy svěřili výchově chrámu, začala tedy poznávat Boha Izraele tím intenzivněji. Sotvaže začala chápat, utvářel se v její dětské duši jedinečný osobní vztah lásky k němu. Tehdy lidé – i kněží – měli před očima obraz Boha – Soudce, a proto jejich modlitby byly nesené velkou úctou, mohli bychom spíše říci, že i do jisté míry strachem. Vždyť si i my musíme přiznat, kdy si můžeme říci, že máme vůči Pánu Bohu vždycky „čisté konto“? Malá Maria naproti tomu nikdy neměla ani nejmenší pocit, že by se měla Boha obávat. Pro ni byl vždycky milujícím Otcem, k němuž vzhlížela s láskou. Zahrnoval přece nejen ji samu, ale celý svůj národ vším dobrodiním!

Právě proto se jí také hned, jakmile začala vnímat jeho vliv na osud vyvoleného národa, hluboce dotýkaly všechny nevěrnosti a nepochopení, kterých se mu dostávalo. Pochopila, že jako dobrý Otec dopouští i všechno zlé z lásky, aby vrátil chybující lid na cestu k sobě. A ona ho milovala! Proto celým srdcem toužila všechnu tu nelásku nahradit a usmířit. Byla by mu tolik ráda ukázala svou lásku! Její dětské oběti byly stále vroucnější. Dospívající dívka pak zatoužila věnovat se mu celá, nabídnout mu i své panenství. Byla to myšlenka v té době zcela neslýchaná, ale Maria v hloubi srdce stále jasněji tušila, že Bůh s její nabídkou souhlasí. A jestliže se mu to líbí, pomůže jí to také uskutečnit. Jaká radost rozezvučela celou její duši, když našla pochopení u toho, kterého jí její rodina vybrala za manžela! Bylo to pro ni jasné potvrzení vůle Boží. Jak vroucně děkovala Bohu, že spojil její život se stejně smýšlejícím mužem! S nesmírnou vděčností Bohu připravovali oba společnou chudou domácnost.

A v takové chvíli přichází do Mariina života Boží poselství... Maria pochopila, že před ní stojí Boží vyslanec. Jeho pozdrav ji naplnil úžasem - jaký vliv bude mít na pokornou dívku sama zpráva, vždyť převrátí celý její život...!? Proto anděl začíná svůj vzkaz slovy: „Neboj se, Maria!“ - - - Neboj se, i když nyní od tebe Bůh žádá neslýchané oběti! Neboj se, neboť za nimi stojí On sám. Má tě rád, nenechá tě samotnou, půjde s tebou! – Teprve potom vyřizuje Boží požadavek: „Budeš mít syna a právě on bude tím Zachránцем, o něhož jsi tak dlouho prosila. Jeho otcem bude Bůh sám!“ Maria přijímá každé slovo s otevřeným srdcem. Je to Boží přání. Teď ovšem padá všechno, nač dosud myslela, na co se těšila, nač spoléhala. Před ní je naprostá temnota, ona však ještě nikdy neodmítla ani nejtíší Boží přání. Je hned připravena splnit je i nyní. Potřebuje jenom vědět, jak se má zachovat ona. „Jak se to stane, když muže nepoznávám?“ Andělova odpověď je zároveň prvním paprskem jistoty: Bůh od ní chce jen jediné – její souhlas. Ostatní bude jeho věc, ať se stane cokoliv, každou situaci má v rukou On sám. Anděl pak přidává ještě další zprávu, která tuto jistotu umocňuje a jí dává světlo pro první krok. „Také tvá příbuzná Alžběta bude mít ve svém stáří syna...“ Víc není nutné vědět. Všechno další patří do Boží režie. A Maria řekla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova.“

Drazí přátelé, pojďme letošním Adventem ruku v ruce s naší nebeskou Matkou! A bude-li v našich dnech něco nečekaného, třeba i těžkého, nebojme se svěřit všechno do Boží režie. Ta je vždycky spolehlivá.

S. M. Mlada

... A pospíchala do jednoho judského města v horách...

Namrzající dlažbu před pražskou katedrálou pokryl první sněhový poprašek. Spousty té nebeské drobotiny se ledabyle snáší k zemi a odívají ji kouzlem raného Adventu, jako by neviditelný krejčí bral míru na slavnostní plášť Vánoc. Končí roaráty. Vycházím do temného ticha časného rána o hodně dříve než

ostatní. Pospíchám do práce. Kázání se dnes protáhlo. Jen taktak, že jsem ještě stihla svaté přijímání a už nervózně se dívajíc na hodinky opustila posvátný chrámový prostor. Jen abych Tě, Pane, tím spěchem neurazila. Mé nohy se otiskují do načechráného nádvoří a já, unesena tou čistou krásou, nechávám všechnu chválu na Božím stvoření. Klaním se tiše, beze slov, bez myšlenek. Nikde živáčka. Stopy porušující neposkvrněnost bělostného hávu protínají druhé nádvoří s noblesou krajkoví. Plně si uvědomuji, že to nejsou jen stopy moje. Pane, nezasloužím si, abys Hluk metařského vozu přetrhl mé zahloubání. Jede přímo na mě z pravé strany, jako by mě jeho řidič vůbec neviděl. Kousek ode mě zpomalil, prudce zahrnul doprava a spustil smetáky na odklizení sněhu. Jako čestná stráž jel krokem přede mnou a odmetal mi cestu na první nádvoří. Udiveně jdu za ním po tom pomyslném červeném koberci až k Hradní bráně, kde mě vůz decentně opustil. Vystřídal ho aplaus dvou členů úklidové čety, kteří lemovali vchod do Hradu.

„My jsme vás viděli, jak jdete, tak jsme si dovolili...“ Jejich rozesmáté tváře dávají tušit, že si podobného povyražení zase tak často neužijí. Kdyby jen věděli, Komu dnes posloužili ... Naplněná hmatatelnou radostí Boží přítomnosti běžím dolů po Zámeckých schodech. Je tolik těch, kteří čekají

Malé a slabé si vyvolil Pán, aby zahanbil mocné a silné. Když naše sv. Anežka Přemyslovna sestupovala z Pražského hradu do svého kláštera Na Františku, bylo jí našeptáváno, že řeholnice jsou chudé a bezmocné, zatímco královny mohou pomáhat mnoha chudákům. Ona však věděla, že Bůh je všemohoucí a královny mu nejsou k ničemu. V době Mariině bylo mnoho královen, ale on svěřil svého Syna jen chudé dívce z Nazareta. A pokud ho dnes svěřuje i Tobě, neváhej spolu s ní zazpívat své Magnificat. Neboj se sestupovat s Anežkou do chudoby, bolesti či samoty, protože právě tam jsi netrpělivě očekáván.

NE MOCNĚ vyvolil si Pán, NEMOCNÝM je tento dopis psán,
NE musí u MOCNÉHO být, aby nám zdroj lásky mohl otevřít.

Lucie Moravcová

Milí přátelé, posíláme Vám po delším čase „Dopis nemocným“. Rozhodli jsme se v této aktivitě započaté arcibiskupem Otčenáškem pokračovat, a to na základě zájmu některých z Vás. Chceme navázat na téměř dvacetiletou tradici tohoto setkávání se s Vámi, nemocnými, s biskupem diecéze a jeho spolupracovníky. Pokud budete chtít, abychom v této aktivitě pokračovali, ozvěte se. Chceme respektovat i Váš názor. Vaše adresy jsme převzali od S. M. Mlady ze sekretariátu Otce arcibiskupa Karla. Byli jste zvyklí přispívat na tisk a poštovné, budeme vděční, když se tato praxe uchová. Tento dopis zamýšlíme vydávat každé 2 měsíce. Osvědčí-li se to a bude-li z Vaší strany zájem, můžeme přemýšlet i o měsíčním intervalu.

Vaše připomínky budeme očekávat na adrese Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01, socha@diecezehk.cz.

Těšíme se na vzájemné společenství modlitby, informací a přátelství.

Dopis pro Vás připravují a požehnané vánoční svátky vyprošují Mons. Josef Socha, S. M. Mlada Kozlová, P. Miloslav Fiala OPraem. a Lucie Moravcová.